

Proloog

Achter het zilveren glas glimlachte de man zonder ogen.

Ze was er. Ze was gekomen. Zoals hij had geweten. Haar hart was sterk en oprecht, en het had haar naar huis gevoerd.

Ze was gekomen in de hoop dat er nog iemand over was. Haar moeder, de *regina*. Haar broer, de krijger, of haar woeste oom.

De man keek naar de meermin toen ze door de verwoeste staatsiezaal van haar moeders paleis zwom. Hij volgde haar met de bodemloze putten van duisternis die op de plek van zijn ogen zaten.

Ze zag er nu anders uit. Haar kleding was die van de stromen, hard en scherp. Ze had haar lange, koperbruine haar kort geknipt en zwart geverfd. Haar groene ogen stonden achterdochtig en waakzaam.

Toch was ze in sommige opzichten niet veranderd. Er lag onzekerheid in haar blik. De man zag dat ze nog steeds niet beseftte wat de bron van haar kracht was, en er dus niet in geloofde. Dat was mooi. Tegen de tijd dat ze het wel begreep, zou het te laat zijn. Voor haar. Voor de zeeën. Voor de wereld.

De meermin keek naar het gapende gat waar ooit de oostelijke muur had gestaan. Er raasde een stroom doorheen met een laag, droefgeestig geluid. Ze zwom naar de verwoeste troon en bukte zich toen om de grond ernaast aan te raken.

Met gebogen hoofd bleef ze daar een tijdje zitten. Toen kwam ze over-eind en zwom terug, dichterbij de noordelijke muur.

Dichterbij hem toe.

Ooit had hij geprobeerd haar te doden, nog voor de aanval op haar rijk. Hij was door een spiegel haar slaapkamer in gekomen, maar toen was er een bediende verschenen, zodat hij zich terug had getrokken, het zilver in.

Nu liepen er lange, kronkelige barsten als een netwerk van aderen door het glas, waardoor hij werd tegengehouden. De ruimten tussen de barsten waren te klein om er zijn lichaam doorheen te wurmen, maar groot genoeg voor zijn handen.

Langzaam, geruisloos, schoven ze door de spiegel heen, en hielden op slechts enkele centimeters afstand van de meermin stil. Hij zou ze gemakkelijk om haar slanke hals kunnen slaan om af te maken wat de *Iele* waren begonnen.

Maar nee, dacht de man, en hij trok zich terug. Dat zou niet verstandig zijn. Haar moed en kracht waren groter dan hij had gedacht. Ze zou misschien nog slagen waar anderen hadden gefaald – ze zou misschien de talismans vinden. En als ze die vond, zou hij ze van haar afpakken. Hij zou daarbij worden geholpen door een meerman die ze ooit had liefgehad en vertrouwd.

De man zonder ogen had al lang gewacht. Hij wist dat hij nu zijn geduld niet moest verliezen. Hij trok zich terug in de spiegel, vermengde zich met het vloeibare zilver. In de holten waar ooit zijn ogen waren, schitterde nu een intense duisternis. Het was een duisternis die keek en wachtte. Een duisternis die loerde. Een duisternis zo oud als de goden.

In haar laatste momenten zou ze die zien. Hij zou haar gezicht naar het zijne keren om haar te dwingen in die bodemloze zwarte diepten te kijken. Ze zou beseffen dat ze had verloren.

En dat de duisternis had gewonnen.

1

‘Hier, vis! Alsjeblieft, zilvervis!’

Met bevende stem riep Serafina zo luid als ze durfde. Het vloeibare zilver golfde om haar heen toen ze door de Zaal der Zuchten in Vadus, het spiegelrijk, zwom. De muren waren behangen met duizenden spiegels die het licht van flakkerende kroonluchters weerkaatsten. De zaal was leeg en verlaten, op enkele *vitrina* na die wezenloos naar hun spiegelbeeld staarden.

Sera had gehoopt dat haar vriendinnen vlakbij zouden zijn, maar dat waren ze niet. Ze waren kennelijk in andere delen van Vadus terechtgekomen. In ieder geval waren er geen ruiters des doods die haar hadden gevolgd. Daar had Baba Vråja voor gezorgd door de spiegel waar Sera doorheen was gezwommen te verbrijzelen, zodat ze aan de soldaten en hun commandant, Markus Traho, was ontkomen.

‘Kom, zilvervis!’ riep ze weer, met een stem die nauwelijks meer was dan een fluistering.

Ze moest zachtjes doen. Zo weinig mogelijk rimpelingen veroorzaken. Ze wilde niet dat de spiegelman zou weten dat ze er was. Hij was al even gevaarlijk als Traho.

Toen dacht ze aan de kevers. Vråja had haar er een handje van gegeven om een zilvervis te lokken. Ze haalde ze uit haar zak en rammelde ermee in haar vuist.

‘Hier, vis, vis, vis!’ fluisterde ze. Hoe sneller ze er een vond, hoe eerder ze thuis zou zijn.

Thuis.

Serafina was twee weken geleden uit Miromara gevlucht, na de invasie van Cerulea, de hoofdstad van het land. De aanvallers hadden geprobeerd haar moeder te doden. Ze hadden haar vader vermoord. Ze waren gestuurd door admiraal Kolfinn van Ondalina, een arctisch rijk van het meervolk, onder leiding van de wrede commandant Traho.

Sera had Astrid, Kolfinns dochter, in de grotten van de Iele ontmoet en Astrid had gezworen dat haar vader geen aanval op Miromara had bevolen, maar Sera vertrouwde haar niet.

Net als Serafina zelf, en vier andere meerminnen – Neela, Becca, Ling en Ava – was Astrid opgeroepen door de Iele, een stam van machtige rivierheksen. Van Vrāja, de leidster van de Iele, hadden de meerminnen gehoord dat ze rechtstreekse afstammelingen waren van de Zes Die Heersenten – machtige magiërs die ooit over het verloren rijk van het eiland Atlantis hadden geregeerd.

Ze waren ook te weten gekomen dat Orfeo, de machtigste van de Zes, een groot kwaad op het eiland had losgelaten: het monster Abbadon. Het schepsel had Atlantis verwoest voordat hij ten slotte was verslagen door de vijf andere magiërs. Ze hadden hem gevangengezet in de *Carceron*; daarna had een van hen – Sycorax – de gevangenis naar de Zuidelijke Zee gesleept, waar ze het geheel onder het ijs had laten zinken. Maar nu roerde het monster zich weer. Iemand had hem wakker gemaakt. Serafina was ervan overtuigd dat het Kolfinn was. Ze geloofde dat hij de macht van het monster wilde gebruiken om alle rijken van het meervolk te veroveren.

Vrāja had de meerminnen verteld dat ze Abbadon moesten doden voordat degene die hem had gewekt hem kon bevrijden. Om dit te kunnen doen zouden ze de oude talismans die ooit in het bezit waren geweest van de Zes Die Heersten terug moeten vinden. Met deze voorwerpen konden de meerminnen het slot van de *Carceron* openmaken om het monster te grijpen.

Sera wist dat ze in de *ostrokon* van Cerulea de grootste kans hadden op het ontdekken waar de talismans waren, te midden van de oude opnamen in de tritonshoorns over de reizen van Mellow. Ze vermoedde dat

Merrow, de eerste leider van het meervolk, de talismans had verborgen gedurende een reis die ze door de wateren van de wereld had gemaakt, en dat de tritonshoorns wellicht de locatie ervan konden onthullen.

Hoewel ze wist dat het uitermate gevaarlijk was – en ze was doodsbang bij de gedachte Cerulea in puin te zien liggen – wilde ze per se terug naar huis.

Maar nu nog niet.

Er was een andere plek waar ze eerst naartoe moest.

Nee, Sera! zei een stem met nadruk.

Ze draaide zich razendsnel om, op zoek naar wie dit had gezegd, maar er was niemand.

Ga er niet heen, Mina. Het is te gevaarlijk.

‘Ava?’ fluisterde Sera. ‘Ben jij het? Waar ben je?’

In je hoofd.

‘Is dit een *convoca*?’ vroeg Sera, denkend aan de moeilijke oproepbezwering die de Iele hun hadden geleerd.

Ja... proberen... kan het niet vasthouden... vonk... Astrid...

‘Ava, je vervaagt! Ik raak je kwijt!’ zei Sera.

Een paar seconden lang was er geen geluid, toen kwam Ava’s stem terug. *Weet je nog wat Astrid heeft gezegd? De Opafago eten hun slachtoffers levend en wel op... terwijl hun hart nog klopt en hun bloed nog stroomt.*

‘Dat weet ik, maar ik móét gaan,’ zei Sera.

De ostrokon... veiliger... alsjeblieft... Ava’s stemgeluid werd weer zwakker.

‘Ik kan het niet, Ava. Nog niet. Voor we kunnen uitzoeken wáár de talismans zijn, moeten we erachter zien te komen wát het zijn.’

Sera wachtte op Ava’s antwoord, maar dat kwam niet.

‘Kom eens hier, zilvervis!’ zei Sera, nu op dringende toon. De tijd verstreek. Ze moest voortmaken. ‘Hier, vis! Ik heb een smakelijk hapje voor je!’

‘Wat geweldig! Ik ben dól op smakelijke hapjes,’ zei een nieuwe stem, pal achter haar.

Serafina verstijfde. Nam Legeips! Hij had haar toch weten te vinden. Ze draaide zich langzaam om.

‘*Principessa!* Wat heerlijk om u weer te zien!’ zei de spiegelman. Zijn ogen gleden over haar gezicht, zagen de bleke kleur. Hij merkte de diepe wonden op in haar staart, door haar gevecht met het monster. Zijn vettige glimlach werd breder. ‘Maar ik moet wel zeggen dat u er niet zo goed uitziet.’

‘U wel. In elk geval weldoorvoed,’ zei Serafina, en ze deinsde voor hem terug.

Zijn gezicht was zo rond als een volle maan. Hij droeg een geelgroene zijden ochtendjas. De weelderige plooien van het gewaad konden zijn omvang niet verhullen.

‘Nee maar, dank je wel, lief kind!’ zei hij. ‘Ik heb trouwens zojuist een werkelijk verrúkkelijke maaltijd genoten. Dankzij een jong mensenwezen. Een meisje van ongeveer jouw leeftijd.’ Hij boerde luid en sloeg toen een hand voor zijn mond. ‘O lieve help. Neem me alsjeblijft niet kwalijk. Ik ben me een beetje te buiten gegaan. Maar er waren ook zo veel zalige slapjanussen te vinden.’

Slapjanussen waren de diepste angsten van iemand. Nam Legeips voedde zich ermee.

‘Dus daarom ben jij zo dik als een vette walrus,’ zei Serafina, die op een afstand bleef.

‘Ik kon me niet bedwingen. Dat dwaze kind maakte het zo gemakkelijk! Ze leest van die dingen die *tijdschriften* heten, weet je. Er staan plaatjes in van andere meisjes, maar die plaatjes zijn betoverd om die meisjes er volmaakt uit te laten zien. Maar dat kan zij niet zien. Het enige wat zij ziet is dat zij volmaakt zijn en dat ze dat zelf niet is. Ze staat uren voor haar spiegel te tutten, en ik sta aan de andere kant en fluister tegen haar dat ze nooit slank genoeg, mooi genoeg of goed genoeg zal zijn. En wanneer ze dan echt bang en ellendig is, ga ik smullen!’

Arm kind, dacht Sera, toen ze zich herinnerde hoe akelig het was om niet aan de verwachtingen van anderen te kunnen voldoen. Hoe akelig ze zich daar af en toe nog stééds over voelde.

‘Is het niet briljant, principessa? Ach, de *goggs!* Ik ben gewoon dol op ze. Ze doen zo veel werk voor me. Maar laten we het nu niet langer over hen hebben. Wat ik tegenwoordig toch allemaal over u hoor!’ zei Nam, en

hij zwaaide met een vinger. ‘Commandant Traho haalt hele rivieren overhoop om u te zoeken. Wat doet u in Vadus? Waar gaat u naartoe?’

‘Naar huis,’ loog Sera.

Nam kneep zijn ogen een eindje dicht. Hij likte aan zijn lippen. ‘Maar u hoeft toch zeker niet zo snel al weg?’ Hij stond achter Serafina voor ze het goed en wel in de gaten had. Ze slaakte een gesmoorde kreet toen ze een koude rilling over haar ruggengraat voelde gaan.

‘Nog steeds zo sterk!’ zei hij bedroefd.

‘Blijf met je handen van me af!’ riep Sera, en ze zwom bij hem vandaan.

Maar hij haalde haar in. ‘Waarom riep je mijn zilvervis? Waar ga je wérkelijk naartoe?’ vroeg hij.

‘Dat zei ik toch? Naar huis,’ zei ze.

Sera wist dat ze haar angsten voor hem moest verbergen. Hij zou die gebruiken om haar voor eeuwig hier te houden, als een vitrina. Maar het was al te laat, ze voelde opeens een scherpe pijn.

‘Aha! Daar heb ik het!’ fluisterde Nam, en zijn adem was koud in haar nek. ‘Kleine principessa, je denkt dat je zo slim en dapper bent, maar dat ben je niet. Dat weet ik. En je moeder wist het ook. Je hebt haar keer op keer teleurgesteld. Je hebt haar in de steek gelaten. En je hebt haar achtergelaten om te sterven.’

‘Nee!’ riep Serafina.

Nams snelle vingers groeven wreed in haar ruggengraat, op zoek naar haar diepste angsten. ‘Maar wacht, er is nog meer! Kijk toch eens wat jij hebt uitgespookt!’ Hij zweeg even, en zei toen: ‘Allemachtig, wat heeft Vråja jou een zware opdracht gegeven. Denk je nou echt dat jij dat kunt doen? Jij? Wat moet ze doen als het jou niet lukt? Ik denk dat ze iemand anders zal vinden. Iemand die beter is. Net zoals Mahdi iets beters heeft gevonden.’

Zijn gemene woorden raakten Serafina’s hart als de steek van een pijlstaartrog. Mahdi, de kroonprins van Matali, een meerman van wie ze ooit veel had gehouden, had haar met een ander bedrogen, en die wond was nog rauw. Ze keek omlaag naar de vloer, verlamd door de pijn. Ze vergat waarom ze hier was. En waarheen ze op weg was. Haar wil begon

te verdwijnen. Een verstikkende grauwheid daalde als een zeemist over haar neer.

Spinnend van genoegen plukte Nam een klein, zwart ding tussen twee wervels vandaan. De slapjanus krijste en spartelde toen Nam hem in zijn mond stopte.

‘Werkelijk verrukkelijk!’ zei hij, en hij slikte. ‘Ik zou eigenlijk niet nog meer moeten eten, maar ik kan het gewoon niet laten.’ Hij at er nog een en zei toen: ‘Je zult Traho nooit kunnen verslaan. Vroeg of laat zal hij je weten te vinden.’

De blik in Serafina’s ogen verflauwde. Ze boog haar hoofd. Nam peuterde nog meer slapjanussen tevoorschijn en propte ze tegelijk in zijn mond.

‘Mmm! Echt zalig!’ zei hij, terwijl hij ze doorslikte. Er ontsnapte hem een zware boer.

Dit grove geluid verbrak Serafina’s sloomheid. Gedurende een paar seconden trok het grijs op en werd haar hoofd weer helder. Hij breekt me af. Dat moet ik hem niet laten doen, dacht ze wanhopig. Maar hoe kan ik hem verslaan? Hij is zo sterk...

Met de grootste moeite hief ze haar hoofd op – en slaakte een kreet. Nam was twee keer zo dik geworden. Zijn buik hing tot op zijn knieën. Zijn gezicht was grotesk opgezwollen. Zijn mond was vertrokken tot een grimas.

Hij heeft zo veel gegeten dat hij er ziek van is, dacht ze.

Toen hoorde ze een andere stem: Vräja’s stem. De stem klonk luid en duidelijk in haar geheugen. *In plaats van je angst uit de weg te gaan, moet je hem laten spreken*, had de heks tegen haar gezegd.

Dat zou Serafina doen. Ze zou haar angst laten schréuwen.

‘Je hebt gelijk, Nam,’ zei ze. ‘Wat Vräja me heeft gevraagd is echt onmogelijk.’

Ze stortte haar hart uit bij een monster. Als ze faalde, zou hij haar hart verslinden.

Nam griste nog een slapjanus weg en kauwde erop. Hij boerde nogmaals, met een verkramppt gezicht. Zijn buik hing nu tot op de grond. ‘Misschien is het verstandig een kleine pauze tussen de gangen te nemen,’ zei hij. ‘Een moment, alsjeblieft...’

Sera gunde hem geen rust.

‘Ik ben bang dat ik mijn oom niet zal vinden. Of mijn broer,’ zei ze, in één adem. ‘Ik ben bang voor de ruiters des doods. Ik ben bang voor Neela, Ling, Ava en Becca. Ik ben bang dat Astrid me de waarheid vertelt. Ik ben bang dat ze dat niet doet. Ik ben bang voor Traho. Ik ben bang voor de man die geen ogen heeft...’

Nam greep nu handenvol slapjanussen beet. Zijn armen waren zo dik dat hij zijn handen bijna niet meer naar zijn mond kon brengen, maar hij kon toch niet ophouden met eten. Hij werd door gulzigheid overmand.

‘Weet je waar ik nog meer bang voor ben?’

‘O grote goden, stop! Alsjeblieft!’ smeekte Nam. Hij deed een stap achteruit, verloor zijn evenwicht en tuimelde achterover. Hij probeerde overeind te komen, maar dat lukte niet. Zijn armen en benen spartelden wild, als van een schildpad die op zijn rug lag. Hij was hulpeloos.

Sera boog zich over hem heen. Ze schreeuwde nu. ‘Ik ben bang dat ik mijn verstand zal verliezen als ik nog meer narigheid zie! Ik ben bang dat er nog meer inwoners van Cerulea gedood zullen worden! Ik ben bang dat er dorpen worden geplunderd! Ik ben bang voor het meervolk dat gevangenzit op het schip van Rafe Mfeme!’

Nam deed zijn ogen dicht. Hij jammerde, en Serafina hield op met schreeuwen. Ze richtte zich op, en merkte vol verbazing op dat de grijze mist was verdwenen. Ze had Nam verslagen. Haar angst was een bondgenoot geworden in plaats van een vijand.

Glimlachend deed ze haar hand open. De kevers zaten er nog steeds in. ‘Zilvervis! Kom!’ riep ze, zo luid ze kon.

Maar er verscheen geen zilvervis. Toen besepte Serafina wat ze verkeerd deed.

Ze riep opnieuw: ‘Mok! Sivrevliz!’

Het vloeibare zilver bewoog. Er kwamen twee lange voelsprietten tevoorschijn, gevolgd door een kop. Het schepsel kwam helemaal uit de vloeistof gekropen, en Serafina zag dat het enorm groot was. Twee keer zo groot als een forse *hippokamp*. Er vielen zilveren druppels van zijn lange, gesegmenteerde pantser. Twee enorme zwarte ogen keken haar aan.

‘Srevek kiur ki,’ zei hij.

‘Uoj roov ez nijz nad, Sitnalta raan em gnerb,’ zei Serafina.

De zilvervis knikte, en Serafina klom op zijn rug. Het beest deed zijn sprieten omlaag, zodat zij ze als teugels kon vasthouden. Sera ontdekte dat ze net zo op de zilvervis kon zitten als op haar eigen hippokamp, Clio. Haar staart lag strak langs zijn flank. Haar rug was recht en sterk.

‘Naar Atlantis? Je gaat je dood tegemoet!’ riep Nam.

‘Ik ga naar Atlantis om de dood te voorkomen. Zowel die van mezelf als die van vele anderen,’ zei Serafina.

‘Idiote meermeid!’ brulde Nam, en hij spartelde woest met zijn armen en benen. ‘De *Opafago* zullen je levend opeten! Ze zullen je botten breken om het merg eruit te likken! Als je niet bang bent, moet je het nu gauw worden!’

‘Ik ben niet bang, Nam...’

‘Leugenaars,’ siste Nam.

‘...ik ben doodsbenauwd.’